VALERY ESPERIAN

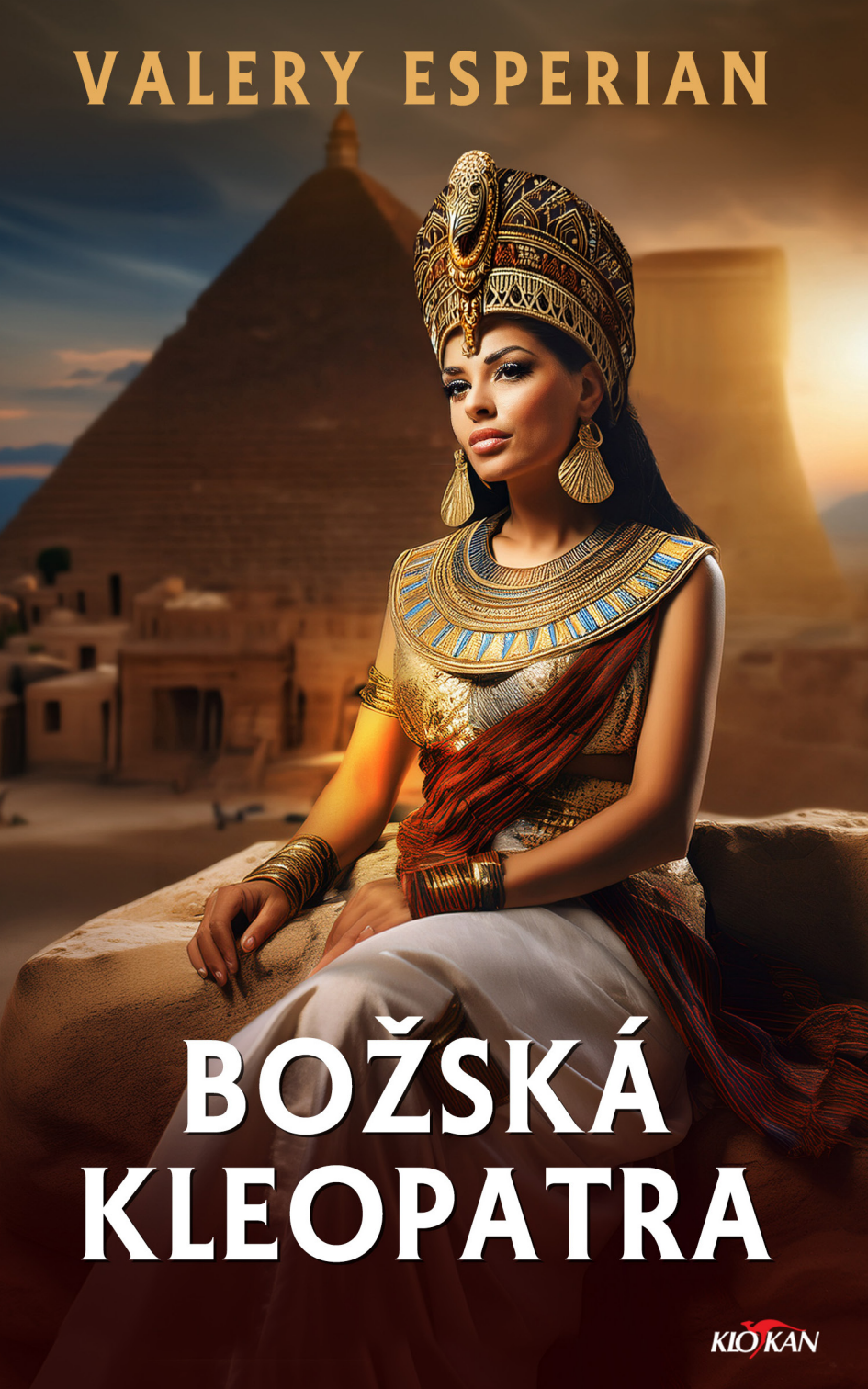

BOŽSKÁ KLEOPATRA

KLOKAN

AL press

edice KLOKAN

Copyright © 2018 Valery Esperian
This edition published in agreement
with Piergiorgio Nicolazzini Literatury Agency (PNLA)
Translation © Eva Klímová, 2026
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z italského originálu originálu CLEOPATRA LA
DIVINA
vydaného v roce 2018 nakladatelstvím Fanucci Editore
přeložila Eva Klímová
Redakční úprava Aneta Čížková
Grafická úprava obálky Emil Křižka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-709-1

Chiaře, která se všude chlubí, že její otec je spisovatel,
a Caterině, která je pro mě zdrojem energie,
bez které bych se do tohoto díla nepustil.

Giannimu a Lině

Hlavní postavy

KLEOPATRA VII.	poslední panovnice Egypta z Ptolemaiovské dynastie
GAIUS JULIUS CAESAR	diktátor a triumvir Říma
MARCUS ANTONIUS	vojevůdce, zástupce Julia Caesara
ARSINOÉ IV.	nevlastní mladší sestra Kleopatry
OCTAVIANUS	(později Gaius Julius Caesar Octavianus) Caesarův synovec jmenovaný jeho dědicem a adoptivním synem
PRÓTARCHOS	první ministr a rádce Kleopatry
CHARMION	Kleopatřina služebnice
IRAS	Kleopatřina služebnice
RUFINUS	důstojník ve službách Julia Caesara
POTHEINOS	eunuch, ministr Ptolemaia XIII.
THEODOTOS	opatrovník Ptolemaia XIII.
ACHILLÁS	generál egyptské armády
GANIMÉDES	eunuch, opatrovník Arsinoé
PTOLEMAIOS XIII.	faraon a nevlastní bratr Kleopatry
PTOLEMAIOS XIV.	faraon a nevlastní bratr Kleopatry

PTOLEMAIOS XII. AULET	faraon, otec Kleopatry
PTOLEMAIOS CAESAR (PTOLEMAIOS XV.), řečený **CAÉSARION**	syn Kleopatry a Caesara
ALEXANDR HELIOS, KLEOPATRA SELÉNÉ, PTOLEMAIOS FILADELFOS	děti Kleopatry a Marca Antonia
MARCUS IUNIUS BRUTUS	římský senátor e filosof, jeden z Caesarových vrahů
GAIUS CASSIUS LONGINUS	senátor a římský vojevůdce, jeden z Caesarových vrahů
MARCUS VIPSANIUS AGRIPPA	admirál v Octavianových službách
LUCIUS MUNATIUS PLANCUS	římský politik a voják, přítel Marca Antonia
GNAEUS DOMITIUS AHENOBARBUS	římský konzul a spolu se Sosiem podporovatel Marca Antonia
GAIUS SOSIUS	římský konzul a spolu s Ahenobarbem podporovatel Marca Antonia
PUBLIUS CANIDIUS CRASSUS	voják, zástupce Marca Antonia
SERAPION	guvernér na Kypru
GNAEUS POMPEIUS MAGNUS	triumvir

Úvod

Poté, co jsme v této sérii, věnované životům významných představitelů určité části tisícileté historie antického Egypta, sledovali neuvěřitelné a vášněmi naplněné momenty velkých faraonů, jako byli Cheops, Achnaton, Tutanchamon a Ramses, přichází na řadu žena, která v dějinách zanechala významnou stopu. Kromě toho, že byla královnou Egypta, stála po boku osobností té největší velikosti – samotného Julia Caesara a Marca Antonia. Božská Kleopatra, potomek Alexandra Velikého, byla ženou, o které se tradovalo mnoho legend a která vzbuzovala bezmezný obdiv. Byla poslední panovnicí Egypta, které si podmanila Řím nikoliv silou svých vojsk, ale svou svůdností a půvabem.

Femme fatale par excellence, potomek rodu Ptolemaiovců, dokázala okouzlit nejen dva nejmocnější muže své doby, ale také celý Řím, který zašel tak daleko, že ji označoval za královnu. Prozíravá panovnice, často nemilosrdná, zároveň však mimořádně inteligentní a vzdělaná, sledovala svůj ambiciózní politický cíl: spojit Východ a Západ do jednoho království. Musela proto bojovat s mnoha odpůrci, zejména s propagandou Octaviana, budoucího římského císaře Augusta, který se proti ní postavil, protože byla „žena“ a „cizinka“.

Byla prvním příkladem silné ženy, schopné čelit všem překážkám, dosáhnout moci a vládnout pevnou rukou tak, aby ochránila lid, který tolik milovala.

Sebevražda na konci jejího života je známá všem, ale příběh o tom, jak se Kleopatra stala královnou a jak bojovala, aby ji nepřemohla nepříznivá dobová mentalita, je fascinující příběh naplněný emocemi, který oživil onen dějinný proces, ve kterém úloha ženy ve společnosti ještě dnes hledá konečnou rovnováhu.

Franco Forte

Předchozí události

Řím, 58 před Kristem, Ptolemaiovská dynastie, Kleopatra má 11 roků

Dívka nemohla odtrhnout oči od majestátní stavby Pompeiova divadla, které se se svou nezměrnou kolonádou zvedalo v dálce jako obr a umocňovalo už tak úchvatný dojem z pohledu na město.

Stála opřená o okenní rám a stále se marně pokoušela od toho výjevu odpoutat.

Už se smiřovala s příjemnou představou, že zbytek dne stráví u okna, když její pozornost upoutal z dálky přicházející hluk. Nový vjem ji zaujal tak, že běžela ke schodům a rychle jako kočka je seběhla dolů. V přízemí kvapně prošla atriem a pak bleskově dorazila do půvabné uličky, která protínala obrovskou zahradu antického domu. Pustila se po pěšině a ani si přitom nevšímala mramorových a granitových soch, které vyčnívaly z vegetace a jako tiší hlídači ji pozorně sledovaly, zatímco lehce kráčela po dlážděném chodníku.

Jak se krok za krokem blížila ke zdroji hluku, dokázala ho vnímat zřetelněji. To, co jí zpočátku připadalo jako hřmění blížící se bouře, nabývalo teď reálnější podoby: deset tisíc nohou, které kráčely v tak dokonalé shodě, že by si někdo mohl myslet, že patří jen jedinému obrovskému muži.

I přes svůj nízký věk už věděla, o co jde – jen legionáři byli schopní se pohybovat takovým způsobem. Byl to výsledek

výcviku, kterému se v celém Středomoří ani ve zbytku světa nic nevyrovnalo.

Přidala do kroku. Riskovala přitom, že zakopne, přesto nevěnovala ani jediný pohled té úžasné zahradě, která by jindy poutala její pozornost záplavou rostlin a stromů různých druhů. Pocházely z těch nejodlehlejších koutů světa, z míst jí neznámých, existujících jen v jejích představách. Možná z území, která padla pod římskými zbraněmi.

Ta náhlá a nechtěná myšlenka jí proťala mysl jako nůž a vyvolala v ní záchvěv strachu, ale zároveň i obdiv k té moci města, které jí nabízelo pohostinství: Řím.

Když došla až ke vstupním dveřím, zarazila se. Srdce si žádalo, aby se zastavila.

Zůstala stát v předklonu, hruď se jí pohybovala nahoru a dolů a ústa lačně lapala po dechu. Když se tlukot srdce zpomalil, zvedla zrak.

Jen několik kroků od ní se táhla výcviková cesta, která končila u ohromných vstupních dveří. Jen kousek od nich na mozaice s varováním „pozor, pes“ ležel na stráži otrok a spal. Dívka se usmála při pomyšlení, že ten nápis nepatří hlídacímu mastifovi, ale tomu hlupákovi, který tam dřímá a který si ji předchozího dne dovolil nezdvořile odehnat, když ho požádala, aby ji nechal jít ven.

Další myšlenka, která jí bleskla hlavou, byla ještě odvážnější a zlomyslnější. Nepozorovaně přeskočit otroka, otevřít dveře a proklouznout ven na cestu jako jedna z veverek, na kterou tu a tam narazila, když chodila po zahradě, aby sledovala a počítala rostliny a zvířata, která ji obývala. Hluk jistě muže probudí, určitě už bude ale příliš pozdě na to, aby jí mohl zabránit v úniku. Zasmála se ještě zlomyslněji. Ten neopatrný hlídač to pěkně schytá, bude to trest víc než zasloužený za to, jak drze s ní jednal.

Rozum jí ale radil, aby se nápadu vzdala. Byla by to nejen pošetilost, ale především by to mělo neblahé následky; chaos,

jaký by její útěk vyvolal, by se jistě nezamlouval otci, kterého v té chvíli zaměstnávala delikátní jednání s vládci Říma.

Rozhlédla se a hledala jinou možnost. Kroky se už blížily, což bylo znamení, že za chvíli bude římský oddíl procházet před vilou. Vtom její zrak upoutal obrys vysokého a pokrouceného jasanu, který rostl vedle obvodové zdi.

Jen chvíli nato se vyhoupla na nejnižší větev a uvažovala, po které další by se mohla natáhnout. Sotva se však vyšplhala výš na třetí větev, odkud se jí mohl naskytnout dobrý výhled na cestu, zezdola se nečekaně ozval něčí hlas.

„Princezno!“

Současně s výkřikem se pustila větve a zůstala tak viset ve vzduchu jen na jedné paži.

Zmocnil se jí panický strach. Pokusila se znovu chytit větve, ale cítila, že i druhá ruka nezadržitelně ztrácí sílu. S pocitem, že se jí zastavuje srdce, byl stále pronikavější i hlas, který ji zoufale volal. To je opravdu to poslední, co jí teď chybělo!

Oči se jí zalily slzami vypětím a instinktivně volala na pomoc bohyni Eset. Ruka ji bolela a zbývalo málo, aby se pustila. Dívka uvolněnými prsty sáhla po větvi a uchopila ji s takovou silou, až několik kousků kůry odlétlo a zarylo se jí do kůže.

Se zaťatými zuby vzdorovala bolesti. Vyšplhala se nahoru do větvoví, a když byla nahoře, opřela se zády o kmen stromu. Ještě se celá třásla a tiše bohyni vzdávala dík. Bušení přívalů krve, které cítila v uších, už utichalo, když jasně uslyšela třesoucí se hlas.

„Princezno Kleopatro, je všechno v pořádku?“

Podívala se dolů a zrakem se setkala s doširoka otevřenýma očima Charmion, dívky jen o málo starší než ona.

„Ano, nic se mi nestalo,“ odpověděla. „Byla to od tebe ale pěkná troufalost. Málem jsem kvůli tobě spadla dolů.“

„Prosím za odpuštění, princezno, to jsem nechtěla…“

„Já vím,“ přerušila ji. „Proto neunikneš trestu,“ pronesla a dál trochu zlomyslně sledovala vyděšený výraz Charmion, stojící se skloněnou hlavou.

„Má paní, ještě jednou prosím za odpuštění," žadonila dívka. „Ráda přijmu trest, který mi udělíš."

„Tak dobrá. Hned ho vykonáme," prohlásila Kleopatra a vrhla rychlý pohled k jednotkám, které se blížily.

„Teď?" zeptala se zoufale Charmion s pohledem upřeným vzhůru do listoví jasanu.

„Ano, teď," odpověděla Kleopatra se zlomyslným smíchem. „Vylez sem nahoru."

„Princezno, prosím…," žadonila Charmion. „Ulož mi jakýkoliv jiný trest, ale ne tento. To nikdy nedokážu…"

„Přestaň, ty strašpytle. Je to jen pár metrů, nic na tom není. Do toho, pojď!" pobízela ji, oči stále upřené k jednotkám, které teď už prošly místem před vstupními dveřmi domu. „A koukej sebou hodit."

V následujících minutách jen stěží zadržovala smích při pohledu na Charmion, jak s elegancí hrocha šplhá po větvích. Dovolávala se přitom pomoci všech jí známých bohů a možná i některých dosud neznámých.

„Želva by to zvládla rychleji," kárala dívku, zároveň ji však uchopila za ruku, aby jí pomohla vyšplhat se na poslední větev. Když Charmion konečně seděla vedle Kleopatry, zadýchaná spíše strachem než námahou, začala pofňukávat.

„Princezno, jestli opravdu chceš moji hlavu, příště prosím poruč, ať mi ji useknou hned, spíše než…"

„Buď zticha a dívej se," přerušila ji a ukázala prstem na vojáky.

Charmion zavřela ústa a upřeně se zadívala tím směrem.

Obě ztichly a pozorovaly římské jednotky pochodující pod nimi. Kleopatra pomalu rozevřela rty ve tvaru dokonalého „o" a s tím, jak se oddíly vzdalovaly, se jí pomalu zmocňoval údiv. Jako hypnotizovaná sledovala jejich výstroj, která se v poledním slunci blyštěla, jako kdyby nebyla z kůže a kovu, ale z diamantů.

„Mám z nich strach i respekt," zašeptala Charmion.

„Jsi opravdu strašpytel," ozvala se Kleopatra, aniž odtrhla zrak od legionářů mizejících v zatáčce vedoucí k hlavní cestě.

„Možná jsem strašpytel, má paní, ale římští vojáci jsou známí svou silou. Řím nikdo nikdy neporazil."

„Dříve nebo později každého stihne porážka, to si pamatuj."

„Snad, ale myslím si, že ta chvíle je ještě daleko. Nikdo nemluví o ničem jiném než o tom Juliu Caesarovi. Říká se, že získává jedno vítězství za druhým s takovou snadností, jakou ani samotný Řím nikdy předtím nepoznal. Říká se, že je to skutečně velký muž."

„Hlouposti," odsekla Kleopatra. „Mezi Římany nemohou být velcí muži. Je to jenom barbarský národ."

„Možná," odvětila Charmion, zjevně jen málo přesvědčená. „Nikdy jsem ale neviděla barbary s tak dobrou a tak lesklou výzbrojí."

Kleopatra jen pokrčila rameny. „No, tak to budou vyspělí barbaři." Obě dívky se na sebe chvíli tiše dívaly, pak ale obě vybuchly smíchy.

„Ach, Charmion," řekla Kleopatra, když se konečně přestaly smát. „Tobě stačí, když vidíš někoho v lesklé výzbroji, aby sis myslela, že se jedná o výjimečného muže. Ale věř mi, tady výjimečného není nic než hrubá síla. I tu je však možné zkrotit."

„A jak?"

„Chytrostí, Charmion. A krásou. A také ještě něčím jiným."

„Něčím jiným?"

„Ano. Když je člověk schopen mít nějaký velký cíl. Vyšší cíl, který přichází od bohů."

Charmion se zamyšleným výrazem sklopila zrak.

„Třeseš se strachy při pomyšlení, že budeš muset slézt dolů?" škádlila ji Kleopatra.

„To ne, má princezno," odvětila vážně dívka. „Jen jsem si pomyslela, že teď, víc než kdy jindy, je nám zapotřebí přízně bohů."

„Máš pravdu," zašeptala Kleopatra. „Já ale věřím, že nám ji poskytnou," namítla Charmion. „Vždyť faraon je koneckonců ztělesněním boha, takže…"

„Můj otec? S tím nepočítej. Bohům se nikdy nezamlouvalo v něm sídlit." Charmion s trhnutím zvedla hlavu, ústa otevřená údivem.

„Ale princezno, jak můžeš takto mluvit o faraonovi Ptolemaiovi?"

„Dobře víš, že můj otec nikdy nezískal jejich přízeň," zněla odpověď. „A jinak tomu ani být nemohlo, protože je to neschopný člověk."

Charmion mlčela, zjevně byla tím tvrzením rozrušená.

„Ovšem kromě hry na tu pitomou flétnu," pokračovala hořce Kleopatra. „Jediná věc, kterou se naučil, bylo to, že získal titul flétnista. Přirozeně kromě toho, že se na svých oslavách obklopoval konkubínami." Na chvíli se odmlčela s rukou přitisknutou k hrudi. Ucítila svá malá ňadra, která začala růst teprve nedávno.

Ustrašeně se pohnula. „Ať se z vůle bohů s nimi spokojí i nadále," uzavřela s pohledem upřeným do prázdna před sebou. Zprudka se postavila, udržujíc rovnováhu na větvi. „Jdeme," řekla. „Je načase slézt."

Když viděla, jak si Charmion rukama zakrývá tvář a neklidně něco mumlá, objevil se jí na tváři úsměv. Chtěla tak zahnat stíny, které jí na chvíli pronikly do duše.

„Vidíš? Nakonec to nebylo tak těžké."

„Odpust mi mou upřímnost, princezno," zamumlala Charmion, když byla zase dole a nohy se jí ještě třásly. „Ale snadné to bylo jen pro tebe."

Kleopatra ji se smíchem odbyla.

Charmion důstojně vykročila vedle ní. Už nevypadala jako šimpanz, který si dělá zásoby ovocné šťávy.

„Princezno," řekla, „opravdu si myslíš, že faraon Ptolemaios nedokáže získat od Říma pomoc? Co by bylo s námi, kdyby to nedokázal? Už bychom se nemohly vrátit do Egypta. Ach bohové, na to se neodvažuji ani pomyslet."

„Tak to není, Charmion. O pomoci Římanů není pochyb. Jejich zájem o naše království je příliš velký."

„Tak co ti dělá starosti?"

Kleopatra se k dívce otočila zády a pak se podívala přímo před sebe. Téměř jako kdyby mohla za městskými hradbami vidět to, co se stává z Říma, který teď vypadal tak živě, jako monstrum připravené pohltit silou svých zbraní všechno, co mu přijde do cesty.

„Cena, kterou budeme muset zaplatit," odpověděla. Znovu se obrátila k Charmion. „Řím nikdy nedá nic zadarmo. A bojím se, že můj otec nedostane, co hledá, za odpovídající cenu. Že se naopak stane podřízeným vládcem. Kolik je Řím ochoten obětovat, aby z Egypta udělal jen další část své říše – jednu z nekonečné řady provincií zbarvených krví svých nepřátel?"

Charmion se jen schoulila.

„Odpověď je málo. Velice málo," ukončila Kleopatra.

„Takže osudem Egypta je podřídit se vzbouřencům nebo Římanům?" zeptala se dívka zmateně.

„Ne. Je ještě jedna možnost."

„Jaká?"

„Ovládnout Řím."

„Ale má paní, to není možné. Egypt je velká země, má velké zdroje a výbornou armádu. Pravda, i my jsme během století porazili mnoho nepřátel, ale svět nikdy nepoznal takovou mocnost, jako je ta římská. Ani Egypt by si ji nedokázal podmanit, leda by zázrakem zasáhli bohové."

Kleopatra potřásla hlavou.

„Ale ty jsi mě neposlouchala. Nemluvím o tom, že bychom si je podmanili zbraněmi. Chytrost a krása jsou účinnější než meče, když je umíš užívat tím správným způsobem. I Řím

by bylo možné jimi porazit, stejně jako to dělá on svými armádami."

Charmion se na ni dívala s pochybnostmi.

„A faraon snad bude schopen…"

„Jistě že ne! Můj otec nikdy nebyl moc chytrý a nemá ani to nejmenší ponětí o tom, co je krása. Bude to někdo jiný, kdo to udělá."

„A kdo to bude?"

Kleopatra se k ní znovu obrátila zády. Zhluboka se nadechla a pak zvolala: „Budu to já, Kleopatra VII., kdo dobude Řím a připojí ho k Egyptu. Spolu vytvoříme nejmocnější říši, jakou kdy svět viděl."

„Ale princezno…," namítla Charmion. „Jsi jen děvčátko. Kdoví, kolik let bude muset…"

Slova Charmion zemřela na rtech ve chvíli, kdy se k ní Kleopatra jako lačná šelma znovu obrátila tak náhle, že dívka vylekaně o krok ucouvla.

„Ty jsi také jenom děvčátko a služka," zaburácela. „A s dospíváním to nebude jinak. Já se ale časem stanu vůdkyní, která našemu lidu chyběla. Budu ta, která povede Východ i Západ pod jediným ochranným štítem." Zvedla hlavu a hrdě se napřímila. „Protože to já budu ztělesněním bohyně Eset. Já budu božská Kleopatra!"

„Ta je ale odvážná, ta naše vládkyně," ozval se odněkud hlas, doprovázený potleskem.

Kleopatra se otočila. Za plotem vykouklo děvče a s posměškem ve tváři se blížilo k nim.

„Když je to tak, měla bych dokonce říct naše bohyně," pokračovala. „Nevěděla jsem ale, že bohyně mluví tak špatně o faraonovi. To bude mít náš otec radost, až se to doví."

„Arsinoé!" zvolala Kleopatra. „Jak dlouho už se tam schováváš jako had?"

„Co je to za tvrdý výraz, sestřičko? Jen hadi vidí všude hady. To mi vždycky říkala maminka."

„A jen hadi se ti plazí za zády – tiše a proradně, jako ty," odsekla Kleopatra. „Tvoje matka to zjevně věděla velmi dobře."

„Nemluv o ní takovým tónem!" křičela na ni Arsinoé. „Byla vznešené řecké krve, a ne obyčejná Egypťanka jako ta tvoje."

„Řekni ještě slovo o mé matce…"

„Copak? To tě žere, když ti někdo řekne, že jsi míšenka?"

„Princezno, prosím. Jsme hosty v domě římského konzula, nemyslím, že je vhodné…"

„Nepleť se do toho, otrokyně!" přerušila ji Arsinoé.

„Takhle s ní nemluv."

„A proč ne? Říkám si, co chci…" Facka vyletěla jako šíp vystřelený núbijským lukostřelcem. Arsinoé upadla na záda a Kleopatra si foukala na ruku, která jen hořela. Ale nevadilo jí to. Pocit spokojenosti jí vynahradil bolest.

Arsinoé hystericky křičela zlostí. Rychle vstala a strhla Kleopatru k zemi. Nehty nevlastní sestry se jí zaryly do paže. V odvetu jí rvala za vlasy, zatímco na ruce ucítila její kousnutí.

„Co se to tady děje?"

Dvě velké paže je od sebe odtrhly. Kleopatra už zase stála na nohou. Upřeně se dívala do přísné tváře strážce domu.

„A už dost," řekl muž. „To není chování hodné dvou princezen."

„Nedotýkej se mě!" vykřikla Arsinoé, pokoušejíc se uvolnit ze silného sevření. „Nebo to řeknu svému otci a ten tě nechá zmrskat tvým pánem."

„Ty malá zmije, umíš jen vyhrožovat," vložila se do toho Kleopatra a sama se pokoušela vymanit ze sevření otrokových rukou. Vlastně má Arsinoé částečně pravdu. Je to už podruhé, kdy si dovolil vměšovat a pár ran by si tak zasloužil. Ale raději by zemřela, než byl dala za pravdu své nevlastní sestře.

„Při vší úctě, princezno," ozval se muž, „potkalo by mě něco mnohem horšího, kdyby se můj pán dověděl, že jsem dovolil dvěma princeznám, které jsou jeho hosty, aby se praly."

Arsinoé znovu vztekle vykřikla. Novým škubnutím uvolnila sevření, vrhla na Kleopatru vražedný pohled a pustila se pěšinou vedoucí k domu.

„To mi zaplatíš!“ zvolala, než zmizela za hradbou orchidejí.

„Kdykoliv budeš chtít, sestro,“ sykla Kleopatra a také se vymanila z mužova pevného sevření. Pak se i ona, s rozcuchanými vlasy a poškrábanou tváří, tiše pustila stejnou pěšinou. Narazit znovu na Arsinoé už ale netoužila. Alespoň pro tento den jí měla opravdu dost, jí i jejích výhrůžek.

Věděla však, že nikdy nejsou proneseny jen tak naprázdno.

Část první

Vzestup královny

1

Alexandrie, 55 před Kristem, Ptolemaiovská dynastie, Kleopatra má 14 roků

V mysli jí vytanul jasný obraz Ptolemaiova divadla – ale jen na kratičký okamžik, jako když sokol mávne křídly. Vzpomínka na Řím ustoupila výhledu, na který se v tu chvíli právě dívala. Jeho krása zastínila i město, které se časem proměnilo už jen ve vzdálenou vzpomínku.

Kleopatra pozorovala trojveslice uvázané u Velkého přístavu a u přístavu Eunostos. Oba přístavy dělila hráz Heptastadion spojující pevninu a ostrovem, na kterém stál maják na ostrově Faros.

Nezměrná konstrukce se zvedala od země ze své dokonalé čtvercové základny. Její mohutná silueta se jasně rýsovala proti obloze a svou výškou mohla soupeřit dokonce s Velkou pyramidou postavenou před mnoha stoletími faraonem Cheopsem. Světlo na jejím vrcholu bylo možné vidět ze vzdálenosti mnoha kilometrů.

Kleopatra sledovala její profil a přitom pomalu zvedala hlavu s tím, jak se zvedal její pohled. Když pohlédla na velký

plamen umístěný na vrcholu majáku, musela přivřít oči, aby ji neoslepila záře, jež si nezadala s jasem slunečního kotouče boha Re.

Prudká bolest v zátylku ji donutila zasténat, jako by ji snad chtěl potrestat bůh za tu svatokrádežnou myšlenku. S úsměvem si masírovala spodní část krku, bolest určitě nezpůsobil vznešený bůh. To kvůli ohromné výšce majáku musela vždycky zaklonit hlavu tak, až slyšela praskání obratlů.

Z plných plic nasála vzduch prosycený vůní moře a pouště, která jí tolik chyběla. Musely uplynout celé tři roky, než se egyptská metropole mohla stát svědkem faraonova návratu, poté co skončila vzpoura lidu, kvůli níž byl nucen uprchnout do města ovládajícího celé Středomoří.

Přitom ale věděla, že Řím není jen vzpomínka – už celé měsíce byly jeho vojenské oddíly usazeny v Alexandrii. Netrvalo dlouho, vzbouřence vyhnaly a město odevzdaly znovu do rukou faraona. Po zádech jí přeběhl mráz při pomyšlení, jak snadno římské armády ukončily státní převrat faraonových odpůrců a rychle tak zničily sebemenší ohnisko vzpoury.

„Prosím za prominutí, princezno," ozval se sluha, který se objevil u vstupu na terasu a ukláněl se před ní. „Faraon žádá, abys k němu přišla."

„Řekni otci, že za chvíli budu u něho."

Sluha se vzdálil a nechal Kleopatru ve společnosti majáku, jehož plamen hořel téměř tak jako zvědavost, která se jí teď zmocnila. Proč si ji faraon přeje vidět?

Opustila rozlehlou terasu a vydala se dlouhou chodbou, která protínala křídlo královského paláce. Kráčela ve světle zlatých a stříbrných lamp visících ze stropu. Jejich světlo se odráželo na nádherných mozaikách, zobrazujících barevné siluety posvátných zvířat jako kočka, pták ibis a krokodýl. Myslí jí vířily stále neodbytnější myšlenky. Možná jí otec jen chce oznámit, že se římským oddílům v hlavním městě už podařilo ovládnout také židovské čtvrtě, které bylo nejobtížnější potlačit a kam se její starší sestra Berenika, když se sama

prohlásila královnou Egypta, po příchodu římské armády uchýlila. V tom případě si bude muset dát velký pozor, aby nedala najevo, že to všechno už ví, protože panovník by určitě neocenil její upřímnost, ale naopak by to jistě považoval vůči sobě za drzost. Koneckonců jen inteligentní člověk dokáže ocenit intelekt, zatímco výsadou omezených lidí je vnímat vždy schopnosti druhých jako obyčejný projev chlubení nebo arogance, ne-li dokonce hrozbu vlastního postavení. A to se stávalo skutečností, když podobní lidé zastávali vysoké postavení. Její otec toho byl jasným příkladem.

Hned nato ji však napadla jiná myšlenka. Je možné, že Ptolemaios XII. konečně učinil nějaké rozhodnutí ve věci spoluvlády království.

Vnímala, jak se tlukot jejího srdce zrychluje a jak se v ní náhle zvyšuje napětí. Kleopatra IV. Triféna, Bereničina matka, zemřela už před mnoha lety a její starší sestra tak dávno ztratila možnost stát se královnou. Naopak, po své zradě by dokonce riskovala, že přijde o hlavu.

Usmála se při pomyšlení na dvojí uspokojení, které by jí to přineslo; být korunována na královnu a zároveň si vychutnat porážku, kterou by utrpěla Arsinoé. Ačkoliv si byla vědoma, že je mladší dcera, nikdy se nevzdala myšlenky, že zaujme roli vládkyně. Jak ji zná, určitě se činí, aby toho dosáhla všemi svými proradnými způsoby.

Už v raném věku se ta zmije snažila svým lichocením zalíbit otci – a teď v tom pokračovala ještě drzejším způsobem.

Kleopatra si dobře pamatovala, jak její zbožňovaná sestra začátkem roku překročila práh, který dělí dívku od ženy. Ani invaze armády Parthů do hlavního města Egypta nevyvolala takový zmatek a povyk, jaký spustil ten jedovatý had, který si dal hodně záležet na tom, aby celý královský palác věděl, co se děje. Běhala sem a tam a naplněná pýchou na všechny křičela, jaká změna se udála s jejím tělem. Zarazila se až ve chvíli, kdy ji zastavil Ganymédes, mladý eunuch, který byl u dvora teprve krátce. Zavedl ji k faraonovi, který

tu „úžasnou“ novinu přivítal s přehnanou radostí. O tom, že takovou událost otec přivítá s velkým potěšením, nikdy nepochybovala.

Aniž si toho všimla, dostala se na několik kroků od vstupu do korunního sálu. Stráže se postavily do pozoru, uchopily kopí a dokořán jí otevřely dveře. Kleopatra vykročila vpřed a přitom si přála, aby svého otce nezastihla ve společnosti Arsinoé.

Avšak první osoba, kterou uviděla, nebyl ani Ptolemaios, ani sestra. Když před sebou uviděla působivou postavu mladého muže ve výstroji římských legionářů s dlouhým pláštěm na ramenou, zastavila se na prahu. Pohled zaražené Kleopatry se setkal s pohledem vojáka, který se na ni taky upřeně zadíval.

„Veliteli, představuji ti svou dceru Kleopatru.“

Faraon stál za zády Římana, který svou velikostí Kleopatře dokonale zakrýval pohled na otcovu malou postavu.

„Jen pojď,“ dodával jí odvahy faraon. „Pozdrav velitele Marca Antonia. To díky jeho velení se římským oddílům v tak krátké době podařilo osvobodit Alexandrii od uchvatitelů.“

Kleopatra, zcela ponořená do očí římského vojáka, nevěnovala panovníkovým slovům žádnou pozornost. A soudě podle úsměvu, s jakým se k ní obracel, ani on faraona neposlouchal.

„Veliteli, je mi ctí, že tě poznávám,“ odhodlala se nakonec říct, obdivujíc přitom nejen jeho urostlou postavu, ale také tvář orámovanou krátkým vousem. I ta byla velmi příjemná. Musela si přiznat, že během svého pobytu v Římě před několika lety viděla hodně Římanů, žádný z nich se mu svou přitažlivostí však nemohl rovnat.

Panovník se mezi ně vložil a přerušil tak Římana, který už otvíral ústa, aby opětoval pozdrav.

„Řekl bych, že teď, když jsme se jeden druhému představili, můžeme pokračovat v našem rozhovoru,“ prohlásil a našpulil rty, jak to dělal vždycky, když se mu něco nezamlouvalo. A Kleopatra znala otce příliš dobře, než aby jí uniklo, že ony

pohledy vzájemného porozumění mezi ní a novým příchozím neunikly jeho pozornosti a vůbec se mu nelíbily.

„Veličenstvo," začal Říman, když ke Kleopatře vyslal další letmý úsměv. „I ta nejmenší ohniska vzpoury jsou už uhašená. Moje oddíly kontrolují ulice města a tvoje svrchovanost byla zcela uznána. Věřím proto, že legie, které dal guvernér Gabinius k dispozici, splnily úkol, který dostaly, takže…"

„To nestačí!" vyhrkl faraon a rychle vstal. „Je třeba, aby celá Alexandrie pochopila, že podobný odpor proti vlastnímu panovníkovi bude mít nutně strašlivé následky."

Kleopatra zpozorovala, jak otci nabíhají žíly na krku. Nikdy neviděla, že by reagoval takovým způsobem. A to ani tenkrát, když byli donuceni opustit rychle hlavní město, pronásledovaní vzbouřenci. Postavila se zcela vědomě po bok římského velitele. Ačkoliv ho neznala, něco jí říkalo, že není bez zkušeností, a působil na ni dojmem člověka mnohem vyrovnanějšího, než kdy byl její otec.

„Co dalšího si přeješ, abych udělal?" zeptal se Antonius. „Tvoje dcera Berenika byla uvězněna a předána do tvých rukou. Mnozí její následovníci jsou mrtví a s nimi i jejich krátká vláda. Teď už zbývá jen dohlédnout, aby se podobné události neopakovaly."

„Je zapotřebí exemplární trest!" hřímal Ptolemaios. „A především musí být odsouzena ta, která byla mou dcerou."

„Takové rozhodnutí je na tobě," odvětil bez zaváhání Říman. „Ale nečekej, že to bude Řím, kdo rozsudek vykoná. Dohoda, kterou jsi uzavřel, předpokládala jen to, aby ses vrátil k vládě, a to se taky stalo."

Faraon vstal, přistoupil k muži a pak zvedl hlavu, aby se mu mohl podívat přímo do očí.

„Právě jsi řekl, že Řím dohlédne na to, aby se vyloučilo další nebezpečí."

„Je to tak. A proto legie…"

„Legie nestačí. Je nutné vyrvat zlo i s kořeny." Ptolemaios o krok ustoupil a začal chodit sem a tam. „Chci, aby všichni

ti, na které padne jen stín podezření ze zrady vlastního panovníka, byli potrestáni. Musím se chránit před tím, aby se nic podobného neopakovalo. Jediná možnost, jak toho dosáhnout, je hromadná poprava."

Kleopatra nevěřila vlastním uším. Faraon byl vždycky špatný panovník, ale nikdy nebyl krvelačný. Teď se ale zdálo, že mu našeptával sám bůh Seth.

„Veličenstvo," namítl Antonius, „je tu řeč o několika tisících lidí."

„Jsem si jist, že Řím čelil mnohem početnějším a nebezpečnějším odpůrcům, než jsou oni," opáčil Ptolemaios zlomyslně.

„Ty bys chtěl, aby Řím zabil tolik lidí místo tebe?"

„Jestli to je pro bezpečí Alexandrie, pak ano, veliteli."

„Odpusť, otče," zasáhla Kleopatra. „Myslím si, že zmasakrovat tisíce lidí není od panovníka ten nejmoudřejší čin." Ptolemaios otevřel překvapením ústa a zadíval se na dceru, jako kdyby se objevila až teď. Kleopatra pochopila, že mluvila příliš impulzivně a že otci v přítomnosti cizince prokázala jen málo respektu. Jedna její část ji však nutila, aby toho nedbala a řekla beze strachu, co si myslí.

„Nikdo tě nežádal o tvůj názor!" zařval panovník. „A teď buď zticha a diskusi nech na nás."

„Prosím znovu za odpuštění, otče," zvolala Kleopatra rozhodnutá neustoupit a jednou provždy ukázat panovníkovi, že má potřebné vlastnosti k tomu, aby mohla převzít roli královny. Věděla však, že se na ni bude zlobit ještě víc než dosud. „Neměla jsem v úmyslu tě urazit," pokračovala a snažila se uklidnit faraonův hněv. „Chtěla jsem jen udělat něco pro to, aby v tobě všichni viděli velkého muže. A lid, který je spokojený se svým vládcem, je ten nejlepší ochranný štít proti další vzpourám…"

„Už dost," přerušil ji Ptolemaios. „Povolal jsem tě sem jen proto, že jsem tě chtěl představit veliteli Antoniovi teď, když jsi moje nejstarší dcera, a ne proto, abych se radil

o politických rozhodnutích s drzou holkou. Takže ti poroučím, aby ses vzdálila," uzavřel mávnutím ruky.

Kleopatra cítila, jak se jí vzteky chvějí paže. A nejen kvůli tuposti, kterou teď otec ukázal a na kterou už byla zvyklá. Bylo to vlastní selhání, co ji sžíralo uvnitř. Když není schopná přesvědčit jednoho zjevného hlupáka, jakým je faraon, jak bude moci zítra, až se stane královnou, vést jednání s vládci jiných států a s mocným Římem především? Uvědomila si, že na rozdíl od toho, co si myslela doposud, se musí ještě mnoho naučit. Dopustila se stejné chyby, jakou často vídala u otce – zpupnosti. A pomyšlení, že se podobá otci, ji v té chvíli tížilo ze všeho nejvíc. Uvažovala, jak napravit napáchanou škodu, když vtom Marcus Antonius postoupil o krok dopředu.

„Veličenstvo," začal, „vidím, že slova princezny Kleopatry jsou neobyčejně moudrá, když uvážíme, že je to mladá dívka. Cítím nutnost složit ti poklonu, že jsi vychoval tak mimořádnou dceru," pokračoval vojevůdce a vrhl spiklenecký pohled na Kleopatru. Chvíli jí trvalo, než překonala údiv, a pak naznačila, že rozumí. Ten Říman se jí opravdu začínal líbit, a nejen proto, jak vypadal. Na faraonově tváři se znovu objevil překvapený výraz. Nevěřícně se díval chvíli na Kleopatru, chvíli na Antonia. Otevřel ústa, aby něco řekl, ale Antonius mu nedal příležitost.

„Je to tak," ujal se vojevůdce znovu slova, „kdybys zabil část lidu Alexandrie, vypadal bys jako krvelačný despota a jen bys posílil myšlenku, že činy, které vykonala tvá dcera Berenika a její vzbouřenci, nebyly tak zcestné."

Při těch slovech měl Ptolemaios napjatý, téměř zlostný výraz. Kleopatra očekávala výbuch hněvu, ale Marcus Antonius faraona znovu předešel.

„A to jistě není to, co bychom chtěli. Je to tak? V našem společném zájmu – v zájmu tvém i zájmu Říma – je především to, aby egyptský lid a hlavně lid Alexandrie jednou provždy pochopil, jak je požehnaný, když se může těšit moudré vládě panovníka, jako jsi ty."

Faraon nejprve svraštil čelo, pak se ale na jeho tváři rozhostil uvolněný výraz.

„Snad máš pravdu, veliteli.“ Rychle se podíval na Kleopatru.

„Oba máte pravdu,“ dodal, ještě než se znovu posadil na trůn. „Budiž. Ušetříme zrádce, ale jen ty, proti kterým nemáme zřejmé důkazy. Osud Bereniky je naopak zpečetěn spolu s osudem jejího následovníka.“ Kleopatře nezbývalo než uznat schopnosti, které Říman prokázal. Pochopil, jak jednoduše faraon uvažuje, jaké jsou jeho slabosti, a využil toho ve svůj prospěch. A nakonec svým šikovným pochlebováním dosáhl výsledku, kterého nedosáhla ona. To je u vojáka rozhodně neobvyklá vlastnost. Něco jí říkalo, že o tom muži v Římě ještě uslyší, a nejen tam. A až se jednou stane královnou, tak si na něho vzpomene.

„Výborně, Veličenstvo. Vidím, že se nám nakonec podařilo najít společnou řeč,“ řekl s uznáním velitel. „Nechť je to ku prospěchu spojenectví mezi Římem a Egyptem. A teď, jestli nemáš další otázky, dovolím si odejít, čekají mě další úkoly.“

Faraon jen kývl hlavou na souhlas. Antonius krátkou úklonou pozdravil panovníka, zamířil ke dveřím a odešel. Předtím se však ještě naposledy usmál na Kleopatru, která úsměv s radostí opětovala.

„Otče, jestli dovolíš, chtěla bych také odejít,“ řekla.

„Ne, ty zůstaň,“ ozval se Ptolemaios. V té chvíli Kleopatra pochopila, že klid, který dával najevo před chvíli, byl jen zdánlivý. A že to nejtěžší teprve přijde.

Ptolemaios XII. se k ní přiblížil téměř na dosah. Otcova tvář teď byla tak blízko té její, že mohla cítit dech, který zapáchal kořeněným vínem.

„Máš se ještě hodně co učit, dceruško.“ V Ptolemaiových očích bylo úplně jiné světlo než to, které v nich obvykle viděla. Naopak, celé otcovo chování se jí toho dne zdálo velmi zvláštní. Muž, kterého znala, byl nevalného rozhledu

a skromných schopností, navyklý spíše si dopřávat, než plnit své povinnosti. Nedbalost nakonec byla zjevná v jeho vládnutí i v životních podmínkách lidu a výsledkem bylo to, že království upadlo do chaosu a vládnoucí faraon byl svržen z trůnu. Kleopatra teď jasně viděla, že je to panovník, který se sám nenaučil nic, ale měl tu drzost chtít ji poučovat.

„Především úcta. Úcta k někomu, kdo je tvým otcem a navíc tvým panovníkem," pokračoval faraon. „Úcta, kterou jsi mi před chvílí v přítomnosti zástupce Říma neprokázala." Ptolemaios se k ní obrátil zády a vykročil směrem k trůnu. „Co myslíš? Jak ses chovala? Chtěla jsi ukázat, čím jsi obdařená? Ukázat mně a Římu, jak velkou královnou se jednou máš stát?" hřímal.

„Otče, žádám tě…"

Ptolemaios se k ní s hněvivým výrazem prudce otočil.

„Jsem tvůj panovník!"

Kleopatra sevřela pěsti tak silně, až jí zbělely klouby na prstech. Byla by mu ráda vykřičela přímo do tváře, že ona je předurčena stát se velkou královnou a že má k tomu mnohem lepší předpoklady než on. A že kdyby nebylo jí a toho římského vojáka, provedl by nezměrnou hloupost a riskoval, že uvrhne Egypt do nové tragédie. Raději se však kousla do jazyka. Jestli nechce být jako její otec, musí být schopná učit se z vlastních chyb – podobně jako z té, které se dopustila před chvílí kvůli vlastní neuváženosti. Zhluboka se nadechla. Tentokrát se zachová jinak. Tak, jak to udělal Marcus Antonius.

„Máš úplnou pravdu, Veličenstvo. Jednala jsem impulzívně, bez přemýšlení. Proto tě ještě jednou prosím za odpuštění. Jednala jsem tak ale jen proto, že jsem si přála, abys na mě byl pyšný, a taky jsem chtěla veliteli Antoniovi, a tedy i Římu, ukázat, že naše dynastie stojí na pevných základech a že tvoje nástupkyně je hodna otce, který ji zplodil."

Faraonovy rysy se uvolnily. Nastala chvíle pro konečný tah.

„Ale jestli dovolíš, Veličenstvo," pokračovala, „myslím, že moje nevhodné chování před velitelem Antoniem tvou osobu

nezesměšnilo, naopak. Jsem si jistá, že tak získal další důkaz o tvé moudrosti, protože jen ten, kdo je moudrý, umí vyslechnout dobré rady, které přicházejí od někoho jiného, a rad špatných si nevšímá."

Ptolemaios ji chvíli nehnutě pozoroval a pak se mu na tváři objevil náznak úsměvu. Přiblížil se k ní a tvářil se laskavě.

„Dcero moje," řekl a zlehka ji vzal kolem ramen. „Nemusíš mi dokazovat nic z toho, co se týká tvých schopností, protože jsem si jich dokonale vědom. A taky vím, že se budeš umět důstojně zhostit role královny Egypta."

Kleopatra potlačila úsměv. A je to, pomyslela si. Uvědomovala si, že to byla jen jedna z mnoha zkoušek, kterou jí bohové uchystali, ale toto byl dobrý začátek. Konečně se faraon rozhodl sdílet s ní vládu nad královstvím.

Pak Ptolemaios dodal: „A k tomu dojde ve správnou chvíli."

Ta faraonova věta v Kleopatře vyvolala bolestný pocit. Vzhlédla k otci. V jeho očích znovu uviděla to zvláštní, nerozluštitelné světlo. Ucítila, jak stisk faraonových rukou na jejích ramenou zesílil.

„Víš, že v mnohém jsi jako tvá matka? Zdědila jsi její bystrou mysl a nepochybně i jejího ducha. Byla to totiž velmi chytrá žena. Už jsem ti to říkal?"

Kleopatra se napřímila a překvapením otevřela ústa. Bylo to poprvé, kdy začal spontánně mluvit o její matce.

„Ne, otče, nikdy jsi o tom nemluvil." Pronesla ta slova téměř šeptem.

„A to není jediná věc, kterou jsi po ní zdědila. I tvá krása je stejná. Velmi mi ji připomínáš."

Tentokrát to nebyl úsměv, co Kleopatra potlačila. Cítila, jak jí zvlhly oči.

„A byla to taky žena, která uměla učinit muže šťastným." Ptolemaiovy ruce jí sklouzávaly po pažích až do výše pánve a pak objaly její boky. „Říkám si, jestli máš po ní i toto."

Kleopatra se ho snažila impulsivně odstrčit, ale faraon ji tiskl silněji, přitáhl ji k sobě a ruce jí položil na zadeček.

„Veličenstvo, prosím, nech mě," zaprosila.

„Měla bys vědět, že když chceš sdílet vládu s faraonem, je třeba upevnit vládu manželstvím. Tak proto mi chceš odolávat? Když se považuješ za dost velkou na to, abys vedla Egypt, pak to znamená, že jsi dost silná i na to, abys projevila faraonovi náklonnost, kterou si zasluhuje."

Ptolemaios se přiblížil natolik, že se špičkou nosu téměř dotýkal toho jejího. Znovu vnímala jeho dech páchnoucí kořeněným vínem, který jí vydechoval přímo do tváře. Až v žaludku ucítila, jak je odporný a musela potlačit náhlou nevolnost.

„Dost, otče," řekla a snažila se vymanit z jeho sevření. Marně se pokoušela zadržet slzy, které jí stékaly po tváři.

„Stálé odmítání mé osoby není to, co čekám od královny," vyčítal jí Ptolemaios a přiblížil se svými rty k těm jejím. „Jestli jí chceš být, dělej to, co panovnice dělat musí."

Sálem se rozlehl faraonův výkřik. Kleopatra, celá zadýchaná, stála a pozorovala svého otce. Dotkl se obličeje a nevěřícně sledoval krev na konečcích prstů. Ze škrábanců, které mu vrásnily tvář, stékaly malé rudé kapky až k okraji líce, než padly do prázdna a roztříštily se na mramoru trůnního sálu. Kleopatra jen odtáhla třesoucí se ruku s prsty ještě sevřenými jako drápy.

V příštím okamžiku už ležela na podlaze. Teď si zase ona zakrývala tvář, kam ji hřbetem ruky uhodil faraon.

„Nejsi jako tvá matka!" zařval Ptolemaios. „Jsi jen obyčejná děvka, a kdybys nebyla má dcera, nechal bych tě hned zabít!"

Trůnním sálem se ozval smích.

„Můj pane, tvoje sladká dceruška by to přijala ráda, jen kdyby se nemusela přitom vzdát své nezměrné pýchy."

Kleopatra se otočila za hlasem. Slzy, které jí zamlžovaly zrak, nedovolovaly vidět do tváře tomu, kdo promluvil, ale nebylo to ani třeba – nepříjemný zvuk hlasu nevlastní sestry byl nezaměnitelný.

„Výborně, drahá sestro. Musím uznat, že jsem tě podcenila. Kromě rozdávání facek je umíš taky dobře přijímat," posmívala se jí Arsinoé a přistoupila k faraonovi.

Kleopatra vstala a rukou si otřela oči. Zrak jí teď už zase sloužil. Uviděla ji, jak objímá Ptolemaia a ten ji k sobě tiskne paží ovinutou kolem pasu.

„Máš pravdu, otče," usmála se její nevlastní sestra posměšně. „Musí se ještě hodně učit, ta naše Kleopatra."

„Jak vidím, měla bych se něco naučit od tebe," odpověděla jí plačtivým hlasem. „Přinejmenším umění nevěstky."

„To stačí," přerušil je důrazně faraonův hlas. „Pro dnešek jsme toho namluvili dost. Teď jdi do svých komnat. Dnešní události mě nutí zvážit předání vlády budoucí královně, která bude umět zaujmout moje místo. Možná si budu muset ještě rozmyslet, komu ho předám," uzavřel a přeskočil pohledem na Arsinoé. Odpověděla zlomyslným úsměvem určeným Kleopatře.

„To já jsem tvoje nejstarší dcera, to já se mám posadit na trůn jako panovnice," slyšela Kleopatra svůj hlas, který byl mnohem vyšší, než by si byla přála.

Faraon jen potřásl hlavou.

„Není k ničemu připomínat práva, ale ukázat, jak dbáme na povinnosti, i přes vlastní pýchu."

Kleopatra znovu ucítila, jak jí od žaludku stoupá hněv. Tento muž s ní mluví o povinnostech! Tak by si přála říct mu od plic všechno, co si o něm myslí. Toho dne už ale způsobila tolik zmatků, že nevěděla, jestli se jí vůbec podaří je napravit.

„A kromě toho," pokračoval Ptolemaios a rychle pohlédl na Arsinoé, která mu oplácela širokým úsměvem, „svěřit někomu úlohu královny je rozhodnutí, které musím udělat já." Nato odešel z trůnního sálu a nechal za sebou mladší dceru, jak se ještě naposledy posměšně usmívá.

Kleopatra zůstala nehnutě stát ve velké místnosti, teď už prázdné a ztichlé. Společníkem jí byl jen nepříjemný pocit hněvu.

* * *

Zahrada královského paláce se nořila do stínů noci narušovaných jen světlem loučí, umístěných podél chodníků, které se od paláce větvily všemi směry jako vlákna pavučiny.

Kleopatra pozorovala pěšinku před sebou. Seděla opřená o kmen obrovského stromu obklopeného vysokými rozkvetlými ploty. Tam, skrytá v bujné vegetaci, se cítila bezpečně.

Ruce se jí ještě třásly kvůli tomu, co se jí před chvíli stalo. Nemohla uvěřit, že faraon, její vlastní otec, se k ní pokusil chovat násilně.

Znovu před sebou viděla jeho rozzlobenou tvář a zlomyslný škleb Arsinoé. Pokoušela se nemrkat, aby zadržela slzy. Ty dva poctila svým pláčem už víc než dost.

V posledních hodinách se cítila sevřená sklíčeností a strachem – ba dokonce hrůzou z pomyšlení, že by se jí faraon mohl znovu pokusit zmocnit.

V zajetí těchto pocitů propadala strašným představám. Nejprve ji napadlo, že uprchne z paláce a bude žít jako obyčejná dívka, pak že ho zabije a bude popravena. Nakonec myslela dokonce na to, že si vezme život.

S hlavou skloněnou mezi koleny se začala při těch trýznivých představách třást. Bylo by vlastně snadné je uskutečnit a odevzdat se hněvu bohů. Zároveň ji ale děsila myšlenka, že by nechala věci tak, jak jsou, a smířila se s životem jako v nějaké noční můře.

Čím usilovněji na ně myslela, tím neodbytnější měla pocit, že se zblázní. Při každém pokusu rozplést ty zmatené myšlenky se jí zdálo, že přichází o rozum. Konečně se rozplakala a přívaly slz doprovázely tiché vzlyky.

Tolik by si přála zemřít.

„Kdo je tam?“ ozval se náhle nějaký hlas a přiměl ji vyskočit. Oslepující světlo louče, které se objevilo ve tmě, ji přimělo, aby si zakryla tvář. Jakmile si oči přivykly na světlo, spatřila mladého strážného, jak si ji pozorně prohlíží.

„Ty jsi králova otrokyně?“ zeptal se neznámý.

„To bych raději zemřela," zašeptala. Odsunula jeho ruku a nechala louči, aby jí osvítila tvář.

Mladík ucouvl, jako kdyby právě spatřil nějaký přízrak.

„Princezno!" zvolal a poklekl. „Odpusť, nepoznal jsem tě."

„Nevadí." Kleopatra si hřbetem ruky otřela slzy. „Jen se teď klidně vrať na své místo," poručila mu. Její hlas jí samotné zněl cize, téměř jako kdyby mluvil někdo jiný.

Voják vstal, ustoupil o krok a pak se otočil, aby se vrátil tam, odkud přišel. Kleopatru zamrazilo. Najednou v ní pomyšlení, že znovu zůstane sama s těmi temnými myšlenkami, vyvolalo strach.

„Počkej!" zavolala na něho.

Viděla, jak se s ustrašeným výrazem otáčí a vrací k ní.

„Znovu prosím o odpuštění za to, co jsem předtím řekl, princezno."

Kleopatra jen potřásla hlavou. „Nech to být a posaď se tu."

„Obávám se, že jsem ti nerozuměl," koktal mladík polekaně.

„Jen se bojím zůstat sama." Cítila se hloupě, ale v té chvíli byla pravda to jediné, co dokázala vyslovit. „K tomu není žádný důvod, princezno. Královská zahrada je dobře střežená."

„O to mi nejde. Řekla jsem, aby ses posadil."

Muž poslechl. Teď, když byl blízko ní ve světle louče, kterou zasadil do praskliny stromu, nemohla si nevšimnout jeho pohledné tváře a urostlého, svalnatého těla. Hlavou jí do úplného vyčerpání vířily myšlenky, dokud jedna z nich, ta nejsilnější, nepřekryla všechny ostatní. Nikdy, až do této chvíle, nepoznala žádného muže. Napadlo ji ale ještě něco jiného – nechce, aby tím prvním byl její otec. Vlastní nevinnost byla příliš vzácný dar, než aby ji věnovala muži, kterým tak pohrdala.

Myšlenky ustoupily. To ona je odsunula. Cítila se natolik zmatená, že už nedokázala ovládat své chování. A tak se poddala instinktu.

Natáhla ruku k mladíkově hrudi. Trhl sebou a výraz strachu vystřídalo překvapení.

„Princezno, co to…“

Položila si prst na ústa.

„Nic neříkej.“ Uchopila ho v zátylku a přitáhla k sobě. Viděla to už mnohokrát. Nevěděla, jestli bude schopná ho políbit tak, jak se má. Vlastně ani netušila, jak na to. Přestala o tom uvažovat.

Jejich rty se setkaly, nejprve nesměle, pak ale s větší jistotou. Trvalo to možná jen chvíli – a možná celou věčnost. Jejich ústa splynula, jazyky se ve hře hledaly navzájem.

Pevně ho objala a pod rukama cítila silné svaly na jeho zádech, zatímco její pružné nohy se tiskly k těm jeho, pevným a silným. Z celého mladíkova těla prýštila energie a síla.

Právě tu jeho pulsující a zvětšenou sílu teď ucítila na svém břiše. V mžiku se skláněla nad ním. Stáhla mu tuniku a bederní roušku, takže zůstal nahý, a pak se začala o něho třít svými boky. Odrhnula okraj svých šatů a nechala tak odhalená ňadra. Znovu ho k sobě přitiskla. Zaklonila hlavu, ve vlhkém horku zasténala a pak znovu a znovu pokaždé, když se jeho jazyk střídavě dotýkal jejích prsou.

Sklonila se k jeho tváři a spatřila v ní oči naplněné touhou. Stále se dívala do těch očí a přitom uchopila tu sílu, pevnou jako žula a napnutou až k explozi. Vedla ji tak, až se setkala s její nevinností, kterou její otec nikdy nebude moci dostat.

Její otec… To kvůli němu to teď dělá. On je příčinou. Nutil ji, aby se vzdala toho nejcennějšího, co má. A ona mu to právě dovoluje.

„Ne!“ vykřikla.

Prudce se od mladého muže odtrhla.

„Odejdi,“ zasténala. „Jdi pryč. Hned!“

Zůstal bez hnutí, zkamenělý, s výrazem napůl hloupým, napůl zneklidněným.

„Princezno…,“ zamumlal.

„Odejdi, už jsem řekla!“ křičela tak, že ji bolelo v hrdle.

Mladík vyskočil. Bleskovým pohybem na sebe vzal bederní roušku a pak utekl, jako kdyby měl v patách nějakou šelmu.

Kleopatra klesla k zemi. Teď už se slzám vůbec nebránila, bylo by to zbytečné. Křičela ze všech sil a v plné síle své bolesti. A pak přišel už jen usedavý pláč.

2

Alexandrie, 51 před Kristem, Ptolemaiovská dynastie, Kleopatra má 17 roků

Tvář Ptolemaia poznamenala taková únava a utrpení, že ho Kleopatra jen stěží poznávala. V posledních letech se jejich vztah velmi uvolnil, téměř jako kdyby se jí snažil všemožně vyhnout. A vlastně jí to vůbec nevadilo.

Ta hrozná epizoda, při které poznala zrůdnou stránku povahy svého otce, jíž se vždycky obávala, se naštěstí už nikdy neopakovala. Na druhé straně si však uvědomovala, že jejich odtažitý vztah má ještě jiný význam – faraon už ji nepovažuje za hodnou stát se jeho nástupkyní.

I proto ho nenáviděla. Avšak teď, když ho viděla, jak leží na posteli, se jí zmocnila lítost. Jak ubíhala léta, bylo stále jasnější, čemu je třeba přičítat ony náhlé změny nálady, které se faraona zmocňovaly stále častěji.

S postupem času nemoc kromě mysli a duše zachvátila i tělo a učinila z něho jen groteskní nápodobu muže, kterým kdysi býval.

„Dítě moje.“ Faraon jí stiskl ruku a jeho hlas byl sotva slyšitelný. „Naše vztahy nebyly vždycky jednoduché. A vím, že jsi ke mně nikdy nechovala úctu.“

Kleopatra neodpověděla.

Panovník se chabě usmál.

„Tvoje mlčení mluví jasně,“ zašeptal. „Měla bys ale vědět, že i já jsem k tobě často pociťoval odpor. Byla jsi vždycky

zpupná, zlostná, a to nemluvím o tvé tvrdohlavosti. Podobáš se příliš své matce.“ Pokus o úsměv u něho vyvolal další prudký záchvat kašle.

„Otče, proč jsi mi o ní nikdy nevyprávěl?“

Výraz v Ptolemaiových očích potemněl.

„Byla jednou z vysokých kněžek chrámu v Memfisu. Krásná, ale taky velmi tvrdohlavá jako tažná mula. Zeptal jsem se jí, jestli se chce stát mou ženou, odmítla.“ Celou jeho tváří se mihl bolestný výraz. Kleopatra nabyla dojmu, že ho o život nepřipravuje jen nemoc, která se ho v posledních měsících zmocnila a nyní ho už zcela pohlcuje.

„Rozumíš mi, dcero moje? Měla odvahu odmítnout vládce Egypta. Šílel jsem vzteky a zašel jsem tak daleko, že jsem jí vyhrožoval, že ji nechám přivést do paláce násilím.“

„A udělal bys to?“

Ptolemaios jen pokýval hlavou.

„Ne. Nebylo to ale proto, že bych měl strach. Prostě jsem věděl, že to nesmím udělat. Zmocnit se násilím jedné chrámové kněžky by vyostřilo už tak složité vztahy mezi lidem v království.“

Kleopatra dobře věděla, co tím otec míní. Dynastie faraonů, potomků Alexandra Velikého, byla v lepším případě velkou částí království považována za privilegovanou třídu, v horším případě byli vnímáni jako uchvatitelé království.

Odjakživa existovala obrovská propast mezi králem a Alexandrií, která představovala skutečnou řeckou oázu, rozkládající se mezi územím patřícím antickým faraonům, jako byli Cheops, Achnaton, Tutanchamon a Ramses, a zbytkem království. Když její předek vtrhl do země a zmocnil se jí, nastolil rovnováhu, která však v rukou makedonských vládců zůstávala nesmírně křehká. Napětí pramenilo především z kultu egyptských bohů a kněží. Ti se těšili výsadnímu postavení a uznání, které převyšovalo kohokoliv jiného a v některých oblastech Egypta dokonce i samotného faraona.

„A proč teda nakonec svolila a provdala se za tebe?“

„Rozmyslela si to jen proto, že měla na srdci dobro svého národa a věděla, že konflikt s faraonem by byl na škodu.“ Ptolemaios se znovu sotva znatelně usmál. „Věděla to, protože byla schopná a inteligentní. I ty v sobě nosíš tyto vlastnosti. Mezi nimi byla ale také moc rozbíjet na kousky mou pýchu. Proto jsem ji nenáviděl.“

Kleopatra se zahleděla na olejovou svítilnu visící na stropě. Plamínek se chvěl, což bylo znamení, že slábl. Znovu se podívala do otcovy tváře.

„Tak proto jsi mě nikdy nectil tak, jak bys měl?“

„Když tě vidím, je to jako bych stál před tvojí matkou.“ Ptolemaios se jí utrápeně podíval do očí. Až teď si všimla, že jsou zvlhlé. „A pokaždé jsem znovu cítil, jak se moje pýcha rozbíjí na kusy.“ Po tváři mu stékala slza. „Je to tak. Tyto pocity mi vždycky bránily, abych tě měl rád tak, jak by si dcera zasluhovala, a zároveň jsem ti nikdy nechtěl ublížit.“ Z úst se mu vydral povzdech umírajícího. „Jako když jsem se zachoval tenkrát…“ Kleopatra pohlédla stranou. „To proto jsem tě už nechtěl mít vedle sebe. Ze strachu, že se nebudu schopen ovládat. Moje choroba ve spojení s násilnickými emocemi, které jsem v sobě choval, tvořila mocnou kombinaci, která by mohla v mé duši kdykoliv převládnout.“ Obrátil se k ní. „Nežádám tě o odpuštění, myslím, že by to bylo v tuto chvíli zbytečné. Jen bych si přál, abys mě pochopila.“

Kleopatra ho mlčky poslouchala. Možná ta slova pramenila jen z otcovy snahy ulehčit vlastnímu srdci. Až ho pak bůh zemřelých Osiris bude vážit a zjistí, že je lehčí než pírko pravdy bohyně Maat, daruje mu život věčný, a tak nedovolí, aby se stal potravou strašlivé Amemait. Ale soud velkého boha s ní nemá nic společného. Ona mu ještě nedokázala odpustit kvůli tomu, co udělal. Přestože v srdci už nenávist necítila. Alespoň už ne tak silnou.

Faraonův hlas se znovu zachvěl.

„A teď dost, už o tom nemluvme. Je třeba myslet na to, kdo povede království. Na trůn usedne podle práva a z vůle bohů tvůj bratr.“

„Je ještě dítě."

„Právě proto bude nutné, aby mu někdo stál po boku a radil mu, alespoň dokud nevyroste natolik, aby řídil Egypt. Bude potřebovat královnu."

Kleopatře přeběhl mráz po zádech. Když slyšela otcova slova, zmocnily se jí obavy z toho, co se jí chystá říct. Neboť je-li pravda, že se jí v posledních letech snažil vyhýbat, nedá se totéž říct o její nevlastní sestře. A i když nikdy nechtěla zkoumat jejich vztahy, cíl, ke kterému mířila Arsinoé, byl vždycky naprosto jasný.

Teď si uvědomovala, jak velká byla chyba dát věcem volný průběh a nechat se ovládat pohrdáním vůči otci. Přese všechno, co se stalo, by bylo moudřejší znovu s ním navázat vztahy. Takto naopak dovolila, aby z toho Arsinoé těžila. Teď ale je pozdě litovat.

„Jestli sis už vybral, proč jsi mě chtěl vidět?" zeptala se napjatě. „Abych slyšela, jak říkáš, že Arsinoé nikdy nebude schopná mu pomáhat vést království? Dobře víš, co si o ní myslím."

Ta věta jí vyšla z úst tak samovolně, jako kdyby žila vlastním životem. Už jen samotná představa, že by nad ní nevlastní sestra mohla zvítězit, způsobovala, že nad sebou ztrácela kontrolu. Bylo to trpké pomyšlení, které v tu chvíli nevyvolalo větší škody než vír myšlenek, jenž se jí hnal hlavou.

Ptolemaios XII. se usmál, byl to ale úsměv naplněný utrpením.

„Vidím, že mě stále posuzuješ ve zlém. Nebo snad ne?" zamumlal panovník. „Tvoje sestra ví, jak dosáhnout toho, aby ji měli rádi. O tom není pochyb. Vždycky jsem ale věděl, jaké je její místo. A také jaké je to tvoje – po boku faraona, který bude mým nástupcem."

Kleopatru napadlo, že snad neslyšel dobře. Chtěla by ho požádat, aby zopakoval, co právě řekl, ale nedokázala to.

„Toto byla vždycky má vůle," pokračoval Ptolemaios. „Máš vlastnosti, které jsou pro velkou královnu nezbytné. Stejně jako je měla tvoje matka." Oči se mu znovu zalily slzami

a znovu ji vzal za ruku. „Jsi to ty, koho bude nový faraon potřebovat. A spolu s ním celé království.“ Faraon zavřel oči a pak jeho ruka vyklouzla z té její.

Dav se táhl za rozsáhlé čtvrti domů a paláců, kam až oko dohlédlo. Záplava lidí, která byla v pohybu, stejně jako kdyby vody řeky Nilu vystoupily z břehů a zaplavily ulice hlavního města. Také hluk ovací, které se už jistou dobu zvedaly a postupem času jako by nabývaly na síle, byl ohlušující jako rozbouřené moře.

Kleopatra z výšky terasy královského paláce dál zdravila rozlehlý dav lidí před sebou, usmívala se na ně a přitom vrhla rychlý pohled na bratra, který tam znuděně stál, jako kdyby se ho nic z toho netýkalo.

„Veličenstvo,“ vyzvala ho, „lid očekává od svého faraona nějaké gesto. Určitě nechceš, aby marně čekali na znamení tvé laskavosti.“

Chlapec jí odpověděl jen netrpělivým pohledem.

„Jak dlouho to ještě bude trvat?“ zeptal se. „Jsem ospalý, chci jít spát.“

„Můj pane, lid Alexandrie a celého Egypta už dlouho čekal na korunovaci nového faraona a své královny. Je nutné ukázat jim, že jejich panovníci s nimi sdílejí radost.“

Jedinou odpovědí bylo, že Ptolemaios si dlouze zívl, a pak chabým gestem pozdravil to ohromné množství lidí.

Kleopatra se s okázalým úsměvem obráceným k davu s nechutí podívala na svého bratra. V každém ohledu se podobal nevlastní sestře. Ptolemaios s Arsinoé sdílel hlavně aroganci a touhu být neustále ve středu pozornosti, i když naštěstí nebyl stejně vychytralý. Před ní se bude muset mít na pozoru víc než kdy jindy.

Po celou dobu obřadu neustále cítila pohled zlých a jedovatých očí své sestry a přitom vnímala nenávist tak zřetelně, jako kdyby se vzduchem šířil zlovolný zápach.

Korunovační obřad však jinak byl pravým symbolem velikosti a po něm následovala hostina, která trvala celý den a na kterou byly pozvány tisíce hostů, pocházejících z různých vznešených vrstev Alexandrie. I lidu se velkoryse dostalo pohoštění, aby se tak cítil blíž svým panovníkům. Rozhodnutí, která Kleopatra učinila, měla znovu získat důvěru národů v Alexandrii po neblahých událostech, při kterých sehrál hlavní roli otec. Ona je teď součástí vlády v království a bude jednat tak, aby jí zůstala i potom, až malý Ptolemaios dosáhne věku vladaře. Přestože byl ještě chlapec, bylo už teď jasné, že jeho schopnosti takovému postavení neodpovídají, a celá jeho osobnost prozrazovala mysl mnohem dětinštější, než by se dalo u chlapce jeho věku očekávat. I přes svou vrtošivou povahu měl zjevný sklon nechat se ovládat. Na jedné straně by jí to zaručovalo možnost nerušeně vládnout ve faraonově skrytu, na straně druhé to znamenalo nutnost držet ho daleko od špatných rádců, především od Arsinoé.

„Už dost, chci odejít," řekl rozzlobeně Ptolemaios. „Jsem ze všech těch lidí unavený. Poroučím, abys mě odvedla spát."

Kleopatra se na něho zdvořile usmála.

„Jistě, můj pane," odpověděla. „Poručím otrokyním, aby se o tebe co nejlépe postaraly."

„Ne," odsekl Ptolemaios. „Budeš muset přijít ty." Kleopatra se cítila zaskočená. Nikdy by nečekala takovou odpověď.

„Odpusť, můj pane, ale odhrnout přikrývky a připravit koupel je práce, která jistě není určená královně."

Ptolemaios najednou ožil.

„Já jsem faraon a právě jsem ti poručil, abys šla se mnou," odpověděl zostra. „Nebudeš mě muset umýt nebo dělat to, co dělají otrokyně. Jsi moje královna a tvoje povinnost je uléhat vedle mě."

Kleopatra zkameněla. Nemohla uvěřit tomu, co právě slyšela. Na chvíli se jí dokonce zazdálo, že ve faraonových očích zahlédla stejný záblesk jako u jeho otce, když se jí před léty pokoušel zmocnit. Něco se v ní vzepřelo při pomyšlení, že by

musela strávit noc s bratrem, který se jí už teď protivil jako otec a téměř tak jako nevlastní sestra. Vzpomněla si ale, jak opovržení vůči faraonovi vyvolalo vzájemné nepřátelství, kvůli kterému jí jen tak tak pod rukama unikla možnost vládnout.

„Jestli je příčinou únava, Veličenstvo, můžeš odejít už teď. Přijdu za tebou, jakmile se dav rozejde."

„Dost! Už jsem řekl, že jich všech mám až po krk," naříkal Ptolemaios a ukázal k davu.

„Ale lidé tě milují, můj faraone. Měl bys…"

„Nikdo mi nesmí říkat, co mám nebo nemám dělat!" Jeho pronikavý hlas teď byl ostřejší než kdy předtím a pro Kleopatru protivnější než ohlušující řev tisíců lidí, kteří obklopili palác.

„Jak si přeješ," ustoupila nakonec. Něco si vymyslí, aby ho uspala předtím, než ho napadne nějaká hloupost.

Mladý vladař byl pyšný na to, že dosáhl toho směšného vítězství, a tak se vydal do paláce. Kleopatra ho neochotně následovala, ještě před odchodem však prozřetelně naposledy pozdravila dav a vysloužila si tak nové ovace.

Dostihla pak Ptolemaia, který kráčel rozsáhlou centrální chodbou a neustále zíval. Nedivila se, že je v takovém stavu. Nenasytně totiž zhltal každý chod, který mu během hostiny naservírovali. Vůbec si nedokázala představit, jak může dítě jeho věku něco takového zvládnout.

Když vešli do ložnice, mladý vladař vklouzl pod přikrývky.

Kleopatra z opatrnosti neučinila totéž a jen se posadila na postel. Dříve nebo později ten usmrkanec usne a ona se vyhne tomu nepříjemnému, co by mohlo následovat.

„Proč tam ještě sedíš?" zeptal se. „Svlékni se a lehni si vedle mě."

Nebýt toho, že je to vládnoucí panovník, Kleopatra by ho s radostí uhodila.

Místo toho se jen s povzdechem svlékla a pak pomalu, se stejným nadšením, jako kdyby tam namísto Ptolemaia byl černý pouštní škorpion, vklouzla do postele. Jen co si až po

bradu přitáhla přikrývky, Ptolemaios ji svými baculatými pažemi objal.

Odmítavým gestem se pokusila otočit na stranu tak, aby byla k němu zády, ale chlapec ji stiskl pevněji a pak se tváří přitiskl k jejím prsům. Kleopatra zavřela oči a se stisknutými zuby sevřela prostěradlo. Faraona odstrčit nemohla, zároveň jí ale zmítaly pochybnosti, jestli dokáže čelit tomu, co se mělo za chvíli stát.

Právě když cítila, že se už nedokáže ubránit nutkání shodit ze sebe tu malou příšeru a prchnout z ložnice, Ptolemaios se opřel ústy o její bradavku a začal sát, jako kdyby se chtěl nakojit. Netrvalo to víc než minutu a panovník usnul a jeho ústa pomalu klouzala po jejím prsu, až se nakonec zcela oddělila. Kleopatra se pomalu vymanila z jeho objetí tak, aby se neprobudil, pak vstala a šla k oknu. Sluneční kotouč se pomalu skláněl za obzor. Už za chvíli se temnota snese na Egypt, avšak nikoliv na Alexandrii, ozářenou i za noci mocným světlem majáku z ostrova Faros.

Zůstala tiše stát. Pozorovala nejprve chladnou noční podívanou a pak znovu bratrovu postavu, ponořenou do hlubokého spánku. Povzdechla si. Tak toto je nový faraon, který má vést království a být prostředníkem bohů. Není víc než kojenec, který potřebuje matku. Nikdy ji ale nepoznal.

Kleopatra se tiše modlila k bohyni Eset, ať jí pomůže unést i toto další břímě.

Právě v tu chvíli jí bylo všechno jasné. Její modlitba je marná, modlit se je chyba. Muset snášet není cíl, ale prostředek. Bohové ji vystavují zkoušce a chtějí prověřit odolnost nové královny, aby zjistili, že je hodna velkého úkolu, který má před sebou – nejen přivést Egypt do nové nádhery a vysvobodit ho od římského jha, ale dokonce dosáhnout rovnováhy moci ve Středozemí. Řím se nemá ohýbat před Egyptem, má být jeho součástí.

Poděkovala Eset, že vyslyšela její modlitbu tím nejsprávnějším způsobem a osvítila ji svou božskou moudrostí.

Posílená myšlenkou, že má bohyni po svém boku, se znovu vrátila do postele a také ona se ponořila do hlubokého spánku stejně jako její bratr, jehož přítomnost jí už nevadila.

3

Hermonthis, nedaleko Théb, 51 před Kristem,
Ptolemaiovská dynastie, Kleopatra má 17 roků

Loď klouzala po klidných vodách Nilu, až nakonec přirazila k dřevěnému molu. Pokřik námořníků bojujících s plachtami a lany se mísil s šumem davu zvědavců, kteří se seběhli okolo. V jejich čele stál starý, mlčenlivý muž v dlouhé, hedvábím vyšívané tunice. Natáhli můstek a šum rázem ustal.

Kleopatra v doprovodu královské stráže po dlouhé dřevěné desce vystoupila z lodi. Jakmile se její nohy dotkly pevné země, obrátila se k muži, který jí spěchal naproti. Když stál před ní, hluboce se uklonil.

„Buď vítána, má královno. Já jsem Kebh, kněz chrámu boha Bakcha. Svou přítomností jsi nám prokázala velkou čest."

Kleopatra mu pokynula, aby vstal.

„Děkuji ti, Kebhe. Už dlouho jsem si přála navštívit Hermonthis. Říká se, že váš chrám je nádherný. Ráda bych si ho prohlédla."

„Bylo by mi ctí dělat ti průvodce, Veličenstvo."

„Výborně. Nejdříve bych ale tobě a tvému lidu ukázala dar, který jsem vám přivezla. Možná se ptáš, proč jsem přijela až sem na svaté lodi boha Amona-Re."

Kleopatra ukázala k plavidlu, ze kterého vystoupila na břeh. Bylo bohatě zdobené, větší než běžná felúka, a na přídi neslo sluneční kotouč – posvátné znamení boha.

„Nepopírám, že jsem byl překvapen, když jsem uviděl znamení boha Rea. Potěšilo to také všechen lid města Hermonthis, zvláště v tak smutnou dobu, kterou procházíme."

„I já jsem s bolestí přijala zprávu, že váš posvátný býk Buchis opustil své smrtelné tělo." Muž vypadal překvapeně.

„To je poprvé, kdy nám někdo z vládnoucí dynastie Ptolemaiovců prokazuje takovou čest."

Kleopatře neunikla narážka, kterou kněz učinil. Hermonthis bylo významné město a ona si byla velmi dobře vědoma toho, že naklonit si jeho obyvatelstvo je velmi důležité, protože přízeň, které se bude těšit, se brzy rozšíří do zbylé části Horního Egypta. Na rozdíl od jejích předchůdců, kteří se vždycky a výlučně zabývali městským obyvatelstvem Alexandrie, ona věděla, že naklonit si všechen lid Egypta je nezbytnou součástí k tomu, aby mohla uskutečnit svou politickou vizi.

„Nedostatek pozornosti, kterou vždycky prokazovali vašemu městu mí předchůdci, je odsouzeníhodný a já mám v úmyslu ten nedostatek úcty napravit."

Tázavý výraz, který se objevil na mužově tváři, byl pro Kleopatru znamením, že trefila do černého.

Na její pokyn jí námořníci pomohli znovu vstoupit na loď. Tisíce očí zvědavě sledovaly, co se bude dít, a v davu to opět zašumělo. Muži se tlačili jeden před druhého, ženy odstrkovaly své muže, aby viděly lépe, a děti šplhaly na ramena rodičů – nikdo si nechtěl nechat ujít tajemnou událost, která se měla před nimi odehrát.

Když se na můstku objevil nádherný býk, kterého táhli dva námořníci, v davu propukla bouře.

„Nechala jsem své zkušené chovatele vybrat to nejlepší zvíře," vysvětlovala Kleopatra. „Je načase, aby Hermonthis měl znovu svého posvátného býka."

Muž byl tak překvapen, že nějakou chvíli nebyl schopen slova. Prostě se jí jen vrhl k nohám.

„Má paní, nikdy bychom nepomysleli, že dostaneme takový dar. Čest, které se nám teď dostává, je hodná tvé velikosti."

Kleopatra ho znovu gestem vyzvala, aby vstal.

„To já se budu cítit poctěná, budu-li se moci účastnit obřadu posvěcení Buchise."

„Teď nám, má paní, přinášíš nezměrnou radost." Hlas muže se třásl dojetím. „Bude to poprvé, kdy urození následníci Alexandra Velikého budou přítomni a kdy podstata boha Amona-Re sestoupí na býka."

Když to prohlásil, obrátil se k davu a zvedl ruce. Zavládlo hrobové ticho, téměř jako kdyby bylo vysloveno nějaké mocné zaklínadlo. „Poslouchejte všichni! Urozená královna Kleopatra, panovnice nad královstvím Dvojí Země, Alexandrie a Kanópa, nás obdarovala tak jako nikdo předtím. Nechť je teď a navždy vítána v Hermonthisu, svatém městě boha Amona-Re."

Všude zněly výbuchy ovací a k nebi se zvedaly stovky paží.

„Ode dneška až navěky bude Kleopatřino jméno vyryto v pohřebišti posvátných býků Bucheu," oznámil muž a obrátil se k ní. „Dovol mi, má paní, abych tě vedl," pokračoval a pokynul jí, aby ho následovala.

Společně vykročili a dav se před nimi rozestoupil; lid královnu chválil a ve jménu boha Amona-Re jí žehnal.

Kleopatra kněze následovala a lidem kolem rozdávala pozdravy a úsměvy. Toto je první kamínek do složité mozaiky politiky, kterou si stanovila – mozaiky, kterou má v úmyslu poskládat až do konce.

„Má královno."

Kleopatra se otočila k Charmion. Její osobní služebnice se před ní hluboce ukláněla a starý muž, který stál po jejím boku, udělal totéž.

„Prótarchu," oslovila ho. „Konečně ses rozhodl vystoupit z lodě."

„Prosím za odpuštění, Veličenstvo," odpověděl. „Ale dříve než před tebe předstoupím, chtěl jsem se ujistit, že mě můj žaludek nepřivede do situace panovnice nehodné."

Kleopatra potlačila pobavený smích.

„Netušila jsem, že tak trpíš při houpání lodi. Když navíc uvážím, jak jsou vody Nilu klidné. Neodvažuji se ani pomyslet, co by se stalo, kdyby ses ocitl na moři."

Muž pohybem rukou naznačil, že by takovou možnost zcela vylučoval.

„Na to si neodvažuji ani pomyslet, Veličenstvo," vložila se do hovoru Charmion.

„Nebuď drzá," napomenula ji dobrácky Kleopatra. „Mluvíš s prvním ministrem královny. Jiný panovník by ti za mnohem méně nechal přinejmenším vytrhnout jazyk. Že je to tak, Prótarchu?" zeptala se a vrhla na muže spiklenecký pohled.

„Máš pravdu, Veličenstvo," odpověděl, aby nepokazil hru.

„To je pěkné uznání po tom odvaru, který jsem ti připravila a který ti napravil žaludek," namítala služka.

„Viděli jste, jaké nám připravili uvítání?" zeptala se Kleopatra, aby změnila téma. „Není úžasné slyšet lid, jak tě oslavuje a dává najevo, že si svého panovníka váží?"

„To, co jsi udělala, bylo bezpochyby laskavé gesto," odpověděl Prótarchos. „Tvým předchůdcům nikdy na osudu egyptského lidu nezáleželo. A jestli dovolíš, Veličenstvo, byla to opravdu velká chyba. Panovník, který vládne z výšky bez ohledu na souhlas lidu nebo ještě hůř – ten, který se povyšuje jako bůh a ani si nevšímá, že pod ním je lid, je předurčen k pádu."

„Ale faraon je přece převtělením boha," namítla Charmion.

„Tím spíš," odpověděl Prótarchos. „Bohové shlížejí laskavě na ty, které stvořili. Proč by tedy panovník neměl dělat totéž? Proto ses ty, má královno, která jsi prostředníkem Eset, matky všech lidí, vydala správnou cestou ve snaze být bohyní mezi nimi, a ne nad nimi."

„Jsem šťastná, že tě mám vedle sebe, Prótarchu. Jsi jeden z mála lidí, jimiž se můj otec obklopil a kteří vždy prokazovali své skutečné kvality."

„Děkuji ti, Veličenstvo."

„Cítím však, že v sobě stále ještě živíš pochybnost o tom, co se stalo s býkem."

Muž se zatvářil vážně. „Veličenstvo, ty už víš, co si o tom myslím. Ty, stejně jako bohyně Eset, máš velkého ducha a velké srdce. Ale stejně jako bůh Seth je jejím nepřítelem, i ty máš své odpůrce. A kdybys chtěla své konání tady v Hermonthisu dovést do konce, mohlo by se to obrátit proti tobě."

„Mou odpověď už znáš. Tvoje obavy ohledně Ptolemaia jsou přehnané."

„To, že jsi toto všechno udělala bez jeho vědomí, ho nemálo rozhněvá."

Kleopatra jen pokrčila rameny. „To nejhorší, co se může stát, budou jeho obvyklé dětinské výlevy zlosti. Nic, co by se nedalo uklidnit nějakou šťavnatou dobrotou." Upřeně se zadívala na Prótarcha. „Koneckonců někdo přece musí vést království."

Ministr potřásl hlavou. „Ty dokážeš národ vést nejlépe, o tom není pochyb, má královno."

„Ale?"

„Obávám se, že existuje ještě někdo jiný, kdo si o sobě myslí, že je schopen vládnout. A navíc prahne po trůnu." Starý muž se na ni zadíval svýma malýma pronikavýma očima. „Někdo, komu se podaří dostat do okruhu těch, kteří se točí kolem faraona. A já prosím bohy, aby nás před tím člověkem ochránil."

Hliněná nádoba se roztříštila o zeď. Její střepy se rozlétly po mramorové podlaze.

„Veličenstvo, prosím, není třeba se tak rozčilovat."

„Neříkej mi, co mám dělat, Theodote!" křičel faraon pisklavým hlasem. „Panovník jsem já a já rozhodnu, co mám dělat a co ne!"

„Veličenstvo, jako tvůj opatrovník jsem ti jen chtěl poradit…"

Tentokrát to byl šálek ze vzácného porcelánu, co proletěl vzduchem jen na pár prstů od Theodotovy tváře. Tak blízko, že se mu v oku mihl jeho slabý odraz, a byl by ho zasáhl, kdyby faraon mířil přesněji.

„Jak se mohla Kleopatra opovážit jít do Hermonthisu a neříct mi o tom?“ řval dál Ptolemaios v záchvatu skutečné hysterie.

„Můj pane…“

„Mlč!“

Opatrovník poslechl, ale zrak stále upíral na panovníkovy ruce, jak se blíží k míse s pokrmy, která se měla změnit ve vrženou zbraň.

„Dokonce tam ty lidi obdarovala. Chtěla se na můj úkor udělat štědrou. Tak to je. Taková je pravda, že?“

„Veličenstvo, tedy…“

„Mlč! Chci, aby ji, až se vrátí, veřejně zmrskali. Všichni musejí vidět, co se stane, když někdo faraonovi neprojeví úctu.“

„Můj pane, není možné dát zmrskat královnu, a to ani v případě, jako je tento…“

„Ticho!“ Tentokrát Ptolemaios uchopil talíř, na kterém byly uloženy sušenky. Theodotos instinktivně zvedl paže, aby si s vystrašeným a zároveň smířeným výrazem ochránil tvář.

„Můj pane, prosím, počkej.“

Ptolemaios se zarazil, ruku stále ještě napůl zdviženou, připravenou hodit předmět. Pak se otočil za zvukem hlasu.

Muž, který až do té chvíle zůstával stranou a téměř splýval se stíny tančícími v mihotavém světle ohně, vykročil dopředu. Jeho hubené, bledé a zcela holé tváři dominovaly dvě oči jak z alabastru, pronikavé jako ostrá kopí.

„Tvůj opatrovník má pravdu,“ pokračoval muž.

„Obrátilo by se proti tobě, kdybys nechal zmrskat svou královskou manželku. A udělat to před lidmi by byla dokonce katastrofa.“

„Tak co tedy?“ opáčil Ptolemaios. „Má jen tak vyváznout?“

Faraon mával rukama jako šílený. Theodotos se stále ještě zdviženými pažemi ustoupil vzad.

Muž přistoupil k Ptolemaiovi tak blízko, že stál téměř nad ním, zatímco chlapec pomalu zvedal hlavu a sledoval tu vysokou hubenou postavu.

„Jistě že ne, Veličenstvo," odpověděl muž. „Jsou ale jiné způsoby, jak vyřešit problém s královnou. Způsoby jemnější, ale taky mnohem účinnější."

Ptolemaios spustil paže a Theodotos, kterému se zjevně ulevilo, po něm udělal totéž.

„A jaké způsoby by to měly být?" zeptal se faraon. Vypadal jak hypnotizovaný mužem, se kterým právě mluvil.

Mužovy tenké rty se roztáhly do úsměvu a z jeho úst vycházel sladce znějící, který připomínal syčení hada.

„Budu šťastný, když ti budu moci co nejlépe radit, Veličenstvo. A ujišťuji tě, že budeš-li se mými radami řídit, královna tě už nikdy víc nezastíní."

Ptolemaios se na něho okouzleně díval. A pak se na jeho baculaté tváři objevil úsměv.

„Nuže budiž," zvolal. „Od této chvíle tě, Potheine, jmenuji svým osobním rádcem."

4

Alexandrie, 50 před Kristem, Ptolemaiovská dynastie, Kleopatra má 18 roků

„Pohleď, Veličenstvo. Co tomu říkáš?"

Kleopatra si pozorně prohlížela účes, který jí vytvořili na hlavě ze spletených vlasů. Dlouhé zdvojené, zlatými vlákny propletené ohony, které jí padaly na hruď až do žlábku mezi prsy, byly dokonce elegantnější, než si představovala.

„Je to výborné," zvolala. „Jsi perfektní jako vždy, Iras."

„Děkuji, má královno. Tvá slova jsou pro mě čest," odpověděla kadeřnice a tváře jí zrůžověly spokojeností.

Kleopatra jejich zbarvení sledovala se zalíbením. Přestože ta žena byla v jejích službách už několik let, stále ještě upadala do rozpaků pokaždé, když ji pochválila. Pomyslela si, jak by bylo krásné moci být obklopena jen lidmi jako ona – osobami prostými a upřímně oddanými, jejichž otevřená duše by jim nedovolila lhát, ani kdyby chtěly. Takoví muži a ženy však byli ještě vzácnější druh než párek bílých pávů, dar od indického obchodníka, kteří se teď procházeli sem a tam královskými zahradami Brucheionu.

Kromě její kadeřnice bylo jen velmi málo osob, kterým bezmezně věřila. Nakonec to byla jen služebná Charmion a ministr Prótarchos, kteří se ukázali být hodni její důvěry. Ti však bohužel byli stále sledováni opravdovými hady, kteří se pohybovali v královském paláci. Někteří jimi byli odjakživa, například nevlastní sestra Arsinoé, jiní se jimi stali docela nedávno, jako eunuch Potheinos.

Ten se v poslední době začal točit kolem faraona jako stín a Prótarchos se před ním měl okamžitě na pozoru. A jestli bylo něco, co první ministr uměl opravdu dobře, tak dovědět se všechno o všech díky nekonečné síti kontaktů, jejíž rozsah neznal ani on sám.

Byla stále ještě ponořená do svých úvah, když zaklepala stráž a oznámila jí, že Prótarchos žádá o slyšení.

Na její rozkaz se dveře otevřely dokořán a v nich se objevil starý ministr.

„Pojď dál," vyzvala ho a přitom v zrcadle stále ještě pozorovala úžasně upravené vlasy. „Právě jsem myslela na tebe. Někdy se ptám, jestli tyto shody nejsou jen pouhé žerty, kterými se bohové baví, když nám je připravují."

„Vědět, že na mě myslíš, je pro mě čest, má královno," odpověděl muž a hotovil se k úkloně. „A potěšilo by to i mé srdce, jen kdybych nepřinášel velmi špatné zprávy."

Kleopatra se odvrátila od zrcadla. V nadšení nad svým novým účesem si ani nevšimla vážného výrazu na tváři svého ministra.

„Nenapínej mě. Jsem jak na jehlách."

„Stala se hrozná věc, Veličenstvo. Jde o prokonzulovy děti."

„Bibulovy děti? Stalo se jim něco?" Prótarchos si povzdychl, jako kdyby ho na prsou něco tížilo.

„Našli je zabité, má královno."

Kleopatra rychle vstala, Iras si v hrůze zakryla ústa. Ministr nemohl přinést horší zprávu. Děti římského místodržícího v Sýrii dorazily do Alexandrie jen o několik dní dříve, než se tam jejich otec měl ujmout svého úřadu. Jejich prostřednictvím Říman požadoval, aby se mu podrobily jednotky, které tam zanechal jeho předchůdce Gabinius. Tito vojáci známí jako „gabiniánci" byli ve městě rozmístění už od doby znovudobytí hlavního města ve prospěch faraona; nyní se měli vrátit do řad římské armády, aby čelily postupu Parthů, kteří teď víc než kdy jindy ohrožovali římskou provincii. Ani ona ani faraon jistě nebyli nadšení při pomyšlení, že by měli přijít o legii, která až dosud chránila bezpečí v hlavním městě. Bylo však nemyslitelné odmítnout žádost, která přicházela přímo z Říma.

Panovník tudíž nakonec i na radu samotné Kleopatry souhlasil. Teď však ta nečekaná událost hrozila, že uvrhne do chaosu nejen město, ale hlavně vztahy s Římem.

„Kdo je za to zodpovědný?"

„To se ještě neví, Veličenstvo. Městská stráž našla jejich těla v jedné uličce. Jisté je jen to, že děti byly zabity barbarským způsobem. Viděl jsem těla, podle ran o tom není pochyb."

Kleopatra přistoupila k oknu. Stála tam a pozorovala lodě, které vplouvaly a zase odplouvaly z Velkého Přístavu úžinou kolem mysu Lochias. Bez ohledu na to, co se stalo, míjely zblízka ostrov, na kterém se tyčil maják. Ten jako planoucí jednooký obr tiše dohlížel na lodě plující sem a tam.

„Chci, aby ti, kdo to spáchali, byli co nejdříve dopadeni. Obrať se na své špehy."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Božská Kleopatra**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.